

ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ
ΠΟΙΗΤΟΥ
ΣΑΑΔΗ

ΤΟ ΦΩΣ ΜΟΥ

Μιά νυχτιά, πώς τὸ θυμοῦμαι ! ἡ ἀγάπη μου ἡ γλυκειά,
μπήκε μέσ' σ' τὴν καμαρά μου.
Πήδησ' ἀπὸ τὸ διβάνι, κ' ἦταν τόσο ξαφνικά
ἡ λαχτάρα κ' ἡ χαρά μου,
πού με τ' ἀπαλὸ τ' ἀγέρι
Ξάφνου εβύσθηκε τὸ φῶς μου, ὅπως ἀπλωνα τὸ χέρι.
Καὶ ἐκάθησ' ἡ καλή μου δίπλα-δίπλα πεταχτή
καὶ με τὸ γλυκὸ τῆς στόμα
ἄρχισε νὰ με μαλώνῃ : Τάχα, πῶς καὶ διατί
πρὶν νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμα
ἔσβυσα με μιάς τὸ φῶς μου ἀπ' ἀντίκρου μάνι-μάνι.
Καὶ τῆς εἶπα : —Τί τὸ θέλω, μιά π' ὁ Ἥλιος μου ἐφάνη!...

Η ΖΗΛΕΙΑ

Εἶχα ταίρι καὶ μαζί του τόσο ἀχώριστα ἐξοῦσα,
σὰν σ' ἀμύγδαλο ἀφράτο, πῶχει δίμελο καρπὸ.
Ἐφυνε μακριὰ ἐκείνη... —Ἐγὼ ξέρω πῶς ποιοῦσα !
Καὶ σὰν γύρισε μοῦ εἶπε : «Μιά πού τόσο σ' ἄγαπῶ,
γιατί τάχα νὰ μὴ στεῖλῃς ἕναν ἄνθρωπο μιά μέρα
νὰ μοῦ φέρῃ δυὸ σου λόγια, μέσ' σ' τὴν ἐρημίᾳ μου πέρα;»
Καὶ τῆς εἶπα : «Ὅχι ! ὄχι ! δὲν τὸ ἤθελ' ἡ καρδιά μου,
νὰ φωτίσ' ἡ ὄμορφιά σου ἄλλον κ' ὄχι τὴ θωριά μου.»

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΑ

Βλέπει τὸ σάρι τὸ πουλί, καὶ φεύγει ἀγάλι-γάλι
σὰν νοιώσῃ μέσα 'στὸ κλουβὶ σιμὰ φτωχὸ πουλί !
Πάρε καὶ σὺ ἀπ' τοὺς καύμους τῶν ἄλλων συμβουλή,
γιὰ νὰ μὴ πάρουν ὕστερα ἀπ' τοὺς δικούς σου ἄλλοι.

'Αρώτησαν τὸ βασιλῆα : Γιατί τὰ δαυτεῖλidia
τὰ βάνουν—σοὶ τᾶχουνε ! σὸ χέρι τὸ ζερβό,
μιά πούβναι τ' ἄλλο σ' τὴ δουλειά καθὼς καὶ 'στὰ παιγνίδια
χιλίαις φορὰς καλλίτερο καὶ πειότερ' ἀκριβό ;
Κι' ὁ βασιλῆας ἀπάντησε : —Καὶ δὲν τὸ ξέρεις τάχα ;
ὄπ' ἔχει τὴν ἀξία του, μένει μ' αὐτὴ μονάχα.

Σὰν δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, τὸ δίχτυ τοῦ ψαρά
ψαράκι δὲν θὰ πιάσῃ.
Καὶ ψάρι πού ἦ ὦρα του δὲν ἔχει ἀκόμα φθάσει
δὲν θε νὰ σβύσῃ καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ξηρά.

Εὐκόλα βγαίνει μάλαμα ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ βᾶθη
— φθάνει κανεὶς νὰ ξέρῃ —
μὰ γιὰ νὰ βγάλῃς μάλαμα ἀπὸ κρομίσῃ χέρι
πρέπ' ἡ ψυχὴ του πειὸ μπροστά νὰ ἐβῆγ καὶ νὰ πάθῃ.

Κανεὶς δὲν νοιώθει τῆς ζωῆς τὴν γλύκα καὶ ἀξία
πρὶν δοκιμάσῃ μιά φορὰ καὶ λίγη δυστυχία.

Σὰν θωρεὶ κανεὶς με μάνια ὄλο κάκια κ' ἀγριοπά,
καὶ τὸν Ἰωσήφ ἀκόμη ἀσχημὸ θὰ ζωγραφίσῃ.
Μὰ σὰν βλέπῃ με γλυκάδα ἐκείνου πού ἀγαπᾷ
καὶ τὸν Βελζεβούλ ἀκόμη ἀγγελουδί θὰ νομίσῃ.

Βλέπ' ὁ Θεός τὰ λάθη σου, ὅμως σιωπᾷ καὶ κλαίει...
'Ο γείτονός σου τίποτε δὲν βλέπει ... κ' ὄλο λέει !...

'Η μυρωδιά τοῦ κρομμυδιοῦ σ' τῆς ὄμορφῆς τὸ στόμα,
καλλίτερό 'ναι ἀλήθεια,
ἀπ' τοῦ γλυκοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῆρο καὶ τὸ χρώμα
'σ τῆς ἀσχημῆς τὰ στήθια.

Ψευτιά πού σοῦ κολλήσανε ἴδιομαίει μαγαϊριά,
πού γιὰ καιρὸ, πολὺ καιρὸ σὲ λυώνει, σὲ πεθαίνει.
Μπορεὶ νὰ γιάνῃ μιά φορὰ με κόπο καὶ φλουριά,
μὰ... τὸ σημάδι μένει !

Μεταφρ. Ἰ. Νίτς. Ἀργυροπούλου

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΜΕΡΑ ΒΡΟΧΕΡΗ

(Τοῦ Λογκφέλδου)

Εἶνε ἡ 'μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Βροχὴ κ' ἀγέρας' τί καιρὸς ! δὲν παύει, δὲν ἀλλάζει.
Τὸ κλῆμα 'στὸν παλιότοχο σκαλώνει κ' ἀνεβαίνει,
μὰ τῆς νοτιάς τὸ φῶσμα τὰ φύλλα του τινάζει.
Εἶνε ἡ μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.

Εἶν' ἡ ζωὴ μου σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Βροχὴ κ' ἀγέρας' τί καιρὸς ! δὲν παύει, δὲν ἀλλάζει.
Βαστοῦν οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς τὴ νεότη μου πού γέρονται,
μὰ ὁ καιρὸς τὸ 'έλλπιδες μου σὰν φύλλα τῆς τινάζει.

Εἶν' ἡ ζωὴ μου σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.
Σώπα, καρδιά μου θλιβερὴ καὶ παραπονεμένη !
ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ σύννεφα θὰ βγῆ καὶ θανά λάμψη !
μόνη ἐσύ, καρδούλα μου, δὲν εἶσαι λυπημένη !
κάθε καρδιά κακοκαιριῶς θὰ νάχῃ καὶ θὰ κλάψῃ !
θὲ νάχῃ μέρα σκοτεινὴ καὶ στενοχωρημένη.

Μεταφρ. Κ. Ε. Τσαγκριδίου

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

(Τοῦ Hippolyte Lucas)

«Ποῦ πῆς ρυάκι σιγαρό ; —Στὸν ποταμὸ ἐκεῖ πέρα.
—Ἀχ ! θὰ χαθῆς θεοτρελλο, εἰς τὸ λειβάδι στάσου,
ταῖς πεταλούδαις νὰ θωρῆς νὰ παίζουνε σιμά σου,
καὶ νὰ χαϊθεύῃς τὸ πικρὸ χορτάρι νύχτα μέρα.
—Σύντροφε, π' ἔχεις δάκρυα σὸ ρέμμα μου χυμένα,
πῆς μου πού τρέχεις βιαστικά με μάνια δακρυομένα ;
—Πάω, ρυάκι μου γλυκὺ, σὲ λατρεῖμ' ἕνα κάλλη.
—Ἀχ ! ξέρω γιὰ τὴν ἀπιστὴ δάκρυα νὰ χύσῃς πάλι,
ἔλα σὸ νοῦ σου τώρα πειὸ καὶ γύρισε ὀπίσω.
—Ἀχ ! δὲν μπορῶ. —Μὰ οὔτε ἐγὼ μπορῶ γιὰ νὰ γυρίσω.
—Λοιπὸν, σὰν τὸ νεράκι σου, ἄς τρέξῃ, τὸ δροσάτο.
Καθέννας 'ς τὸν κατήφορο πηγαίνει ἔδω κάτω.

Μεταφρ. Γ. Ζερμπίνου

Η ΑΓΑΠΗ

(Τοῦ Α. Millien)

Στοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα, τρεῖς λυγροῦς παρθέναις
λειβάδι κατακράσισο σιγὰ σιγὰ περνοῦνε.
'Ολημερὶς δουλεύανε καὶ τώρα ἡ καμμένας
γυρίζουν σ' τὴν καλύβη τους γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε.
'Η πρώτη ἡ μικρότερη πηδᾷ καὶ τριγυροῦδει
τριγυρῶ 'ς τὸ κεφάλι τῆς λουλούδια ἀραδιάει.
'Η δεύτερη με συλλογῆ τὸν οὐρανὸ θωρεῖ
κ' ἡ τρίτ' ἡ μεγαλύτερη λυπητερὰ στενάζει.
«Πῆτε μου, ἀγάπη τί θὰ πῆ, ρωτᾷ ἡ πειὸ μικροῦλα
—δὲν ξέρω, λέγ' ἡ δεύτερη, μὰ ἔχω διοβασμένο :
πῶς δὲν μπορεὶ χωρὶς αὐτὴν νὰ ζήσῃ ἡ καρδούλα.
Φωνάζ' ἡ τρίτη—ξέρω ἐγὼ, ἄχ ! μὰ γι' αὐτὸ πεθαίνω...»

Μεταφρ. Γ. Ζερμπίνου

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΚΡΙΑΡΙ

Μοῦ ἀλάφρωσε ἡ σάρκα με τὸ ἀπάντημα
Καὶ ὁ νοῦς' κέφρα δίπλα τὸ ποδίρι,
Στους πιστικούς. Τὸ ὄρωτο τὸ πάλημα,
Μὲ τὸ τρισάναμο τὸ κριάρι
Τὰ μέλη μῶδενε, ὅταν τῶβαντ,
Μὲ ὀρμὴν ἀπάνω μου νὰ δρόμῃ.
Μπροστὰ ἀπ' τὸ μέτωπο, σὰν κάλεσμα
Βαριάς ὀργῆς, τὴν ἀκαλάμη.
Καὶ κεινο ἐρχόνταν, κυματίζοντας
Στὸ πῆδημα τὸ ὄρωτο κορμὶ του,
Κάτου ἐχαμήλωνε τὰ κέρατα—
Μὰ ἐγὼ ξεγέλαα τὴν ὀρμὴ του,
Μὲ τὸ πλευρὸ γλυσερῶντας κέπεφρα,
Μπροστὰ ἀπὸ τὰ λιγνά του σκέλια
Καὶ γύρα, οἱ πιστικοί, δυνάμωνα
Τὸ γαῖμα τους, με ἀκράτα γέλοια.

(Ἀπὸ τὸν «Ἀλαφροτακιστὸν» Ἀγγ. Σικελιανός)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιστήριον
ἔχον πλάκα 100 X 140 δυνάμενον νὰ
πέρνῃ 4 σελίδας μεγίστης ἐφημερίδος
καὶ τυπῶνον 1200 φύλλα καθ' ὥραν.
Μοναδικὸν διὰ καθημερινὴν ἐπαρχια-
κὴν ἐφημερίδα. Πληροφορίαι εἰς τὰ
γραφεῖά μας.

